

29/09/2026

«Όπως τον γνώρισα»: Συζήτηση για τον μακαριστό Μητροπολίτη Σισανίου Παύλο στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Ο Μητροπολίτης Παύλος είναι μια μορφή που συνεχίζει να επηρεάζει ανθρώπους ακόμη και μετά την κοίμησή του. Για όσους τον γνώρισαν, η μνήμη του λειτουργεί ως υπενθύμιση ότι η χριστιανική ζωή είναι πρωτίστως σχέση αγάπης,

ελευθερίας, ταπείνωσης και εμπιστοσύνης στον Θεό.

Μία ιδιαίτερη συζήτηση - μαρτυρία, αφιερωμένη σε έναν χαρισματικό Επίσκοπο που σφράγισε τις ζωές όσων τον γνώρισαν, τον μακαριστό Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης Παύλο, πραγματοποιήθηκε στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 28 Σεπτεμβρίου.

Ο κ. Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας - Μουσικολόγος - Συγγραφέας, φιλοξένησε τον κ. Νικόλαο Μπεκατώρο, Υπάλληλο της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, πρ. οδηγό του μακαριστού, σε μία συζήτηση με θέμα: «Όπως τον γνώρισα: Αναμνήσεις από έναν επίσκοπο αγάπης». Η συζήτηση πραγματοποιήθηκε με αφορμή την κυκλοφορία του ομότιτλου βιβλίου από τις εκδόσεις “Αρχονταρίκι”.

Το αφιέρωμα μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:

Μέσα από τη συζήτηση με τον κ. Μπεκατώρο, επί χρόνια οδηγό και στενό συνεργάτη του Μητροπολίτη Παύλου, αναδεικνύεται όχι μόνο η θεολογική του διδασκαλία όσο ο τρόπος με τον οποίο βίωνε το Ευαγγέλιο στην καθημερινότητα, γιατί η μεγαλύτερη μαρτυρία ενός ανθρώπου δεν είναι τα λόγια του αλλά η ζωή

του. Η περίπτωση του αποτελεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ανθρώπου που επηρέασε βαθιά χιλιάδες ανθρώπους όχι με εντυπωσιασμούς ή δημόσιες επιδείξεις, αλλά με τη συνέπεια, την αγάπη και την αυθεντικότητα της ύπαρξής του.

Ο κ. Μπεκατώρος περιγράφει ότι η σχέση του με τον μακαριστό ξεκίνησε από την παιδική του ηλικία, όταν ως επτάχρονο παιδί υπηρέτησε ως παπαδάκι στον Άγιο Ιωάννη Χαλκίδας. Η πρώτη του ανάμνηση είναι αποκαλυπτική για τον χαρακτήρα του μελλοντικού μητροπολίτη. Παρότι αρχικά του φάνηκε αυστηρός, σύντομα διαπίστωσε ότι πίσω από το σοβαρό παρουσιαστικό υπήρχε μια ζεστή πατρική καρδιά. Ο μακαριστός τον πλησίασε με ενδιαφέρον, τον ρώτησε για το όνομά του, του μίλησε για τον Άγιο Νικόλαο και του χάρισε ένα παιδικό βιβλίο με τον βίο του. Αυτή η πρώτη συνάντηση σφράγισε τη ζωή του μικρού Νίκου και αποτέλεσε την αρχή μιας σχέσης εμπιστοσύνης που κράτησε μέχρι την κοίμηση του μητροπολίτη.

Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του Μητροπολίτη Παύλου ήταν η αγάπη του προς κάθε άνθρωπο χωρίς διακρίσεις. Αγαπούσε όλους με τον ίδιο τρόπο, ανεξάρτητα από κοινωνική θέση, μόρφωση ή εκκλησιαστική σχέση. Δεν χώριζε τους ανθρώπους σε κατηγορίες ούτε τους αντιμετώπιζε με προκαταλήψεις. Ιδιαίτερη ευαισθησία έδειχνε προς τους πληγωμένους, τους αδύναμους και όσους είχαν ανάγκη στήριξης. Είχε έναν μοναδικό τρόπο να καταλαβαίνει τι χρειαζόταν ο καθένας και να προσαρμόζει τη στάση του ανάλογα. Όσοι τον συναντούσαν ένιωθαν ότι γίνονταν αποδέκτες μιας προσωπικής και αυθεντικής αγάπης.

Κεντρικός άξονας της ζωής του ήταν η απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό. Ο ίδιος είχε διδαχθεί αυτή τη στάση από τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη, τον οποίο θεωρούσε πνευματικό του πατέρα. Πριν από κάθε ενέργεια, ακόμη και πριν από ένα απλό ταξίδι, προσευχόταν λέγοντας: «Θεέ μου, αν είναι για το καλό μου άνοιξέ μου τον δρόμο, αν όχι κλείσ' τον». Η στάση αυτή δεν ήταν μια θεωρητική διδασκαλία αλλά καθημερινή πράξη. Όσοι τον ζούσαν από κοντά έβλεπαν ότι όλες οι αποφάσεις και οι κινήσεις του ξεκινούσαν από την προσευχή και την εμπιστοσύνη στη θεία πρόνοια.

Η λειτουργική ζωή κατείχε πρωταρχική θέση στην ύπαρξή του. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του κ. Μπεκατώρου, δεν υπήρχε σχεδόν ημέρα χωρίς Θεία Λειτουργία ή άλλη ακολουθία. Η ζωή της μητρόπολης ήταν οργανωμένη γύρω από τη λατρεία, με καθημερινές λειτουργίες, όρθρους, εσπερινούς και απόδειπνα. Ο μακαριστός τελούσε τις ακολουθίες με βαθιά κατάνυξη αλλά χωρίς υπερβολικό συναισθηματισμό. Ενέπνεε σεβασμό και δίδασκε με το παράδειγμά του την ευλάβεια και την τάξη μέσα στον ναό. Η σχέση του με τη λατρεία δεν ήταν τυπική ή επαγγελματική· όσοι τον παρακολουθούσαν αισθάνονταν ότι βρισκόταν ολοκληρωτικά δοσμένος στο μυστήριο που τελούσε.

Ως πνευματικός πατέρας διακρινόταν για τη διακριτικότητα και τη σοφία του. Δεν προσέγγιζε την εξομολόγηση με νομική ή τιμωρητική λογική. Αντί να επιβάλλει αυστηρούς κανόνες, προσπαθούσε να βοηθήσει τον άνθρωπο να κατανοήσει ο ίδιος το λάθος του. Μέσα από ερωτήσεις, παραδείγματα και διάλογο οδηγούσε τον εξομολογούμενο στην αυτογνωσία. Η συμβουλή του ήταν πάντοτε γεμάτη αγάπη και σεβασμό προς την ελευθερία του άλλου. Όταν χρειαζόταν να επισημάνει μια αμαρτία ή μια λανθασμένη στάση, το έκανε με τέτοιο τρόπο ώστε ο άνθρωπος να μην αισθάνεται απόρριψη αλλά ελπίδα και προοπτική αλλαγής.

Ιδιαίτερα εντυπωσιακή ήταν η δύναμη της προσευχής στη ζωή του. Πολλά πνευματικά του παιδιά μαρτυρούσαν ότι συχνά αρκούσε να του αναφέρουν ένα

πρόβλημα για να αρχίσει να προσεύχεται και σύντομα να βρίσκονται λύσεις ή διέξοδοι. Ο ίδιος δεν έκανε θόρυβο γύρω από αυτά τα γεγονότα. Αντίθετα, αφιέρωνε αμέτρητες ώρες σε σιωπηλή προσευχή. Συνεργάτες του θυμούνται ότι συχνά έμενε ξύπνιος μέχρι αργά τη νύχτα προσευχόμενος και ότι ξεκινούσε την ημέρα του πολύ νωρίς με τη λατρεία και την προσωπική επικοινωνία με τον Θεό.

Στη συζήτηση αναφέρθηκαν περιστατικά που φανερώνουν την ιδιαίτερη πνευματική του ευαισθησία. Χωρίς να έχουν προηγηθεί ανθρώπινες πληροφορίες, φαινόταν συχνά να γνωρίζει πότε κάποιος άνθρωπος βρισκόταν σε κρίση ή είχε ανάγκη βοήθειας. Ο κ. Μπεκατώρος διηγήθηκε περιστατικά στα οποία ο μακαριστός εμφανιζόταν απροσδόκητα σε σπίτια ανθρώπων που περνούσαν σοβαρές δοκιμασίες, γεγονός που προκαλούσε έκπληξη ακόμη και στους ίδιους τους ενδιαφερομένους. Αυτές οι εμπειρίες όπως τόνισαν οι δύο συνομιλητές, ήταν καρπός βαθιάς προσευχής και πνευματικής εγρήγορσης.

Ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο της προσωπικότητάς του ήταν η ελευθερία. Ο Μητροπολίτης Παύλος δεν επιθυμούσε να δημιουργεί εξαρτήσεις ούτε να αποκτά οπαδούς. Δίδασκε ότι ο πνευματικός οφείλει να συνδέει τον άνθρωπο με τον Χριστό και όχι με το δικό του πρόσωπο. Όταν κάποιος του εξέφραζε υπερβολικό θαυμασμό προς τον πνευματικό του πατέρα, εκείνος αντιδρούσε έντονα, υπογραμμίζοντας ότι τέτοιες σχέσεις οδηγούν σε πνευματική εξάρτηση και όχι σε γνήσια χριστιανική ελευθερία. Στόχος του ήταν να βοηθά τους ανθρώπους να γίνουν ελεύθερες προσωπικότητες με προσωπική σχέση με τον Θεό.

Παράλληλα, χαρακτηριζόταν από ειλικρίνεια και παρρησία. Δεν φοβόταν να εκφράσει την άποψή του ούτε να θίξει δύσκολα θέματα. Ωστόσο, ο λόγος του δεν είχε επιθετικότητα ούτε περιφρόνηση. Συνδύαζε την αλήθεια με την αγάπη. Αυτό φαινόταν ιδιαίτερα στις συμβουλές του προς γονείς, νέους και οικογένειες. Μιλούσε ξεκάθαρα για τα λάθη και τις ευθύνες, αλλά πάντοτε με διάθεση θεραπευτική και όχι καταδικαστική.

Ιδιαίτερη σχέση είχε με τους νέους ανθρώπους. Καταλάβαινε τους προβληματισμούς τους και δεν τους προσέγγιζε με στερεότυπα. Ένα χαρακτηριστικό περιστατικό αφορά έναν νεαρό που δήλωσε ότι είναι άθεος και αναρχικός. Αντί να τον απορρίψει ή να τον επιπλήξει, ξεκίνησε διάλογο μαζί του, εξηγώντας με πρωτότυπο τρόπο ότι η αυτοθυσία του Χριστού αποτελεί τη μεγαλύτερη ανατροπή κάθε εξουσιαστικής λογικής. Η προσέγγισή του άγγιξε τον νέο, ο οποίος τελικά άρχισε να εξομολογείται σε αυτόν. Για τον μακαριστό, η αντίδραση και η αμφισβήτηση των νέων συχνά έκρυβαν πληγές και βαθύτερες ανάγκες για αγάπη και αποδοχή.

Η ταπείνωση αποτελούσε θεμελιώδη αξία στη διδασκαλία του. Επανερχόταν συχνά στο παράδειγμα της Παναγίας, του Χριστού και των αγίων, τονίζοντας ότι όλοι χαρακτηρίζονται από ταπείνωση. Θεωρούσε ότι χωρίς ταπείνωση δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή αγάπη. Παράλληλα, ασκούσε κριτική στον εγωισμό, τη φιλαυτία και την προσκόλληση στα υλικά αγαθά. Υπενθύμιζε ότι οι άνθρωποι ξοδεύουν τη ζωή τους σε συγκρούσεις, ανταγωνισμούς και συσσώρευση πραγμάτων που τελικά δεν μπορούν να πάρουν μαζί τους.

Στην καθημερινότητά του παρέμενε απλός και προσιτός. Αγαπούσε ιδιαίτερα τα λουλούδια και τις χειρωνακτικές εργασίες στον κήπο. Δεν δίσταζε να φυτεύει, να ποτίζει και να περιποιείται ο ίδιος τα φυτά της μητρόπολης. Είχε χιούμορ, αγαπούσε τα πειράγματα και δημιουργούσε ένα κλίμα οικειότητας χωρίς ποτέ να χάνει το μέτρο ή να προσβάλλει τους άλλους. Δεν ανεχόταν την κολακεία και απέφευγε κάθε μορφή προσωπολατρίας.

Παρά το υψηλό εκκλησιαστικό αξίωμά του, διατηρούσε πνεύμα υπακοής και ενότητας προς την Εκκλησία. Σεβόταν τις αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου και δίδασκε ότι ο χριστιανός οφείλει να παραμένει εντός της εκκλησιαστικής κοινωνίας ακόμη και όταν δυσκολεύεται να κατανοήσει ορισμένες αποφάσεις. Δεν κατέκρινε δημοσίως άλλους επισκόπους ή εκκλησιαστικούς παράγοντες και απέφευγε τη διχόνοια.

Η συζήτηση ολοκληρώθηκε με αναφορά στην παρακαταθήκη που άφησε πίσω του. Ο Μητροπολίτης Παύλος είναι μια μορφή που συνεχίζει να επηρεάζει ανθρώπους ακόμη και μετά την κοίμησή του. Για όσους τον γνώρισαν, η μνήμη του λειτουργεί ως υπενθύμιση ότι η χριστιανική ζωή είναι πρωτίστως σχέση αγάπης, ελευθερίας, ταπείνωσης και εμπιστοσύνης στον Θεό. Το βιβλίο των εκδόσεων “Αρχονταρίκι” και οι μαρτυρίες που περιέχει δεν επιδιώκουν να δημιουργήσουν έναν εξιδανικευμένο μύθο, αλλά να καταγράψουν την καθημερινή παρουσία ενός ανθρώπου που προσπάθησε να ζήσει με συνέπεια το Ευαγγέλιο.